

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/148/2015
Identifikačné číslo spisu:	6412210585
Dátum vydania rozhodnutia:	25.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:6412210585.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcu : Hotel Minciar, s.r.o., Partizánska dolina 531/21, Kremnica, zastúpený JUDr. Dušanom Klimom, advokátom Advokátskej kancelárie, Sládkovičova 16/61, Žiar nad Hronom, proti žalovaným : 1/ ELBA, a.s., Československej armády 264/58, Kremnica, 2/ Mesto Kremnica, Štefánikovo námestie 1/1, Kremnica, o určenie vlastníckeho práva, vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp.zn. 4 C 76/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. októbra 2014 sp.zn. 15 Co 366/2013

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Žiar nad Hronom rozsudkom z 29. mája 2013 č.k. 4 C 76/2012-135 návrh žalobcu, ktorým navrhoval, aby bolo určené, že je vlastníkom prístupovej komunikácie vybudovanej na parcele CKN č. 3244/2, evidovanej na LV č. XX a na parcelách EKN č. 2572/1 a EKN č. 9-2323/1 na LV č. XXXX, Správou katastra v Žiari nad Hronom, v katastrálnom území O., v plnom rozsahu zamietol. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový súd uviedol, že z kúpnej zmluvy uzavretej medzi Mincovňou Kremnica a žalobcom je dokázané, že predmetom predaja nebola prístupová komunikácia. Predávajúci potvrdil, že nebol jej vlastníkom a preto žalobca nemohol získať vlastníctvo k tejto ceste kúpnu zmluvou.

Nie je sporné, že žalobca získal uvedenú nehnuteľnosť v roku 2006 a do dňa rozhodnutia mu neuplynula desať ročná lehota pre splnenie podmienok na určenie vlastníckych práv na základe vydržania. Ak poukazoval na tú skutočnosť, že vlastnícke právo vydržaním nadobudol jeho predchodca, tak nemôže sa domáhať určenia vlastníckeho práva vydržaním žalobca. Z vyjadrenia Mincovne Kremnica, ktoré je uvedené vyššie je však nesporne dokázané, že ani právni predchodcovia nevstúpili do užívania nehnuteľnosti oprávnene. Svedok Q. O., ktorý mal v minulosti na starosti investičnú výstavbu potvrdil skutočnosť, že ako vlastníkov nehnuteľnosti ich pri výstavbe nikto neoslovoval, cesta bola len obslužná, provizórneho charakteru. Ako vyplýva z kolaudačného rozhodnutia (č.l. 101) doškoloňovacie stredisko bolo skolaudované pre iný subjekt než Mincovňa Kremnica, bol to subjekt Skalka spoločný podnik

Kremnica. Už v roku 2010 podal žalobca návrh na súd, ktoré sa viedlo pod sp.zn. 13 C 243/2010. Z tohto návrhu je dokázané, že v tomto konaní sa žalobca domáhal zriadenia vecného bremena a to práva cesty a táto skutočnosť tiež vylučuje dobromyseľnosť k nadobudnutiu vlastníckeho práva. Na strane žalobcu ani jeho právnych predchodcov neboli splnené podmienky pre určenie vlastníckeho práva na základe vydržania.

Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobcovi nevzniklo vlastnícke právo k uvedenej nehnuteľnosti ani na základe kúpnej zmluvy ani na základe vydržania, preto návrh v plnom rozsahu zamietol.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalobcu rozsudkom z 22. októbra 2014 č.k. 15 Co 366/2013-162 rozsudok okresného súdu potvrdil. Výslovil, že žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznáva.

Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že preskúmaním spisu zistil, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvého stupňa sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

V predmetnej veci bolo nepochybne preukázané, že právny predchodca žalobcu Mincovňa Kremnica, štátny podnik nemal uvedenú prístupovú cestu zaradenú ako základný majetok podniku, pretože prístupová komunikácia nebola stavbou dokončenou ani skolaudovanou. Nikdy nebolo uvažované alebo niekde uvedené, že predmetom prevodu je pozemok, ktorý pôvodne v priebehu stavby aj po jej dokončení patril vlastnícky štátu (Elektrovod, Štátne lesy). Tieto skutočnosti ozrejml prvostupňovému súdu v liste predchodca žalobcu Mincovňa Kremnica, štátny podnik, a to v liste zo dňa 31. januára 2012, kde okrem vyššie uvedených skutočností uviedol aj to, že ich majetkom boli v čase výstavby betónové panely použité na jej spevnenie. Žalobca potom ako správne prvostupňový súd vyhodnotil, neunesol dôkazné bremeno na preukázanie skutočností, že žalobca predmetnú prístupovú cestu nadobudol vydržaním, nakoľko chýba základný predpoklad vydržania, a to dobromyseľnosť žalobcu ako aj jeho právneho predchodcu Mincovňa Kremnica, štátny podnik. Neboli teda splnené podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti vydržaním ani zo strany právneho predchodcu žalobcu a teda ani zo strany samotného žalobcu. Navyše žalobca, ako mal súd preukázané z pripojeného spisu Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 13 C 243/2010 podal návrh dňa 22.10.2010 voči žalovanému 1/, ktorým sa domáhal zriadenia práva vecného bremena - práva cesty cez parcelu č. 3244/2 o výmere 901 m² vlastnícky patriacu žalovanému 1/, z čoho vyplýva, ako správne poukazoval aj prvostupňový súd, to, že táto skutočnosť tiež vylučuje dobromyseľnosť žalobcu k nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním. Námetka žalobcu uvedená v odvolaní, že uvedený návrh ohľadom zriadenia vecného bremena prechodu a prejazdu žalobca podal v snahe predísť vzniknutým problémom, a že vlastníci spoločnosti žalobcu sú cudzí štátni občania ruskej národnosti, ako aj to, že sa snažili vzniknutý problém riešiť podľa názoru právneho zástupcu žalobcov, nie je dôvodná a odvolací súd ju považoval za účelovú.

Vzhľadom na to, že žalobca v konaní nepreukázal dobromyseľnosť držby ako aj titul nadobudnutia držby jednak predchodcom žalobcu ako aj samotným žalobcom, okresný súd potom vecne správne rozhodol, keď návrh žalobcu zamietol.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorého prípustnosť odôvodňoval ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p. Namietal, že rozsudkami oboch súdov bolo porušené ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. Súdny riadne nevysvetlil, ktoré skutočnosti považovali za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzali a akými úvahami sa pri ich vykonávaní riadili. Nezodpovedali na námietky žalobcu a vôbec sa nimi nezaoberali. Žalobca taktiež namietal nesprávny výklad ustanovenia § 134 a nasl. Občianskeho zákonníka súdmi oboch stupňov. Navrhol zrušiť obidva napadnuté rozsudky a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že nie sú naplnené zákonné podmienky na podanie dovolania zo strany žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť (len) právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, avšak nie v každom prípade, ale iba ak ho právna úprava pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky je v dovolacom konaní oprávnený rozhodnutia odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. (procesne) prípustné.

Dovolanie žalobcu by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných vád uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku aj uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných vád taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady (§ 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.) a prípadne nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.), i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorých procesných vád v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných vád.

Dovolateľ existenciu procesných vád konania v zmysle § 237 písm.a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdov nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy,

ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Dovolaťel v dovolaní namietal, že konanie je postihnuté práve takouto vadou založenou na nedostatočnom odôvodnení (resp. nepreskúmateľnosti) rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 157 ods. 2 O.s.p.), čo súčasne zakladá porušenie jeho práv na súdnu ochranu (čl. 46 ústavy) a právo na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Dohovoru) v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, neurčitost', nezrozumiteľnosť a nevyporiadanie sa so všetkými jeho odvolacími námietkami a námietkami uvádzanými v konaní a preto v konaní v konečnom dôsledku vec nesprávne právne posúdil.

Pokiaľ žalobca namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplýva i z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu, presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p. m. m. I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Vo svojej ustálennej judikatúre ústavný súd zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009).

Za arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj v situácii, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 154/2005 z 28. februára 2006).

Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa (v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p.) spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie

rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.) a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, čo platí tak pre rozsudok prvého stupňa (§ 157 ods. 2 O.s.p.), ako aj pre rozsudok odvolacieho súdu (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne, zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť; tým však nie je zodpovedaná (ani inak dotknutá) otázka správnosti právneho posúdenia vecí konajúcimi súdmi.

Súdy oboch stupňov jasne a dostatočne vysvetlili právne dôvody, pre ktoré žalobu zamietli. Zhodli sa na tom, že nebolo preukázané, že žalobcovi vzniklo vlastnícke právo k uvedenej nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy ani na základe vydržania. Z kúpnej zmluvy uzavretej medzi Mincovňou Kremnica a žalobcom je zrejmé, že predmetom predaja nebola prístupová komunikácia. Sám predávajúci potvrdil, že nebol jej vlastníkom a preto žalobca nemohol získať vlastníctvo k tejto ceste kúpnu zmluvou. Nie je sporné, že žalobca získal uvedenú nehnuteľnosť v roku 2006 a do dňa rozhodnutia mu neuplynula desať ročná lehota pre splnenie podmienok na určenie vlastníckeho práva na základe vydržania. Z vyjadrenia právneho predchodcu Mincovne Kremnica je nesporné, že ani právni predchodcovia nevstúpili do užívania nehnuteľnosti oprávnene. Ako vyplýva z kolaudačného rozhodnutia na č.l. 101, doškoloťovacie stredisko bolo skolaudované pre iný subjekt než Mincovňu Kremnica, bol to subjekt Skalka spoločný podnik Kremnica. Dobromyselnosť žalobcu vylučuje tiež skutočnosť, že v roku 2010 podal návrh na Okresný súd Žiar nad Hronom, ktorý sa viedol pod sp.zn. 13 C 243/2010, ktorým sa domáhal zriadenia vecného bremena - práva cesty cez parcelu č. 3244/2 o výmere 901 m² vlastnícky patriacu žalovanému 1/. Pokiaľ žalobca v odvolacom konaní zotrval na svojej argumentácii, aj odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa o neopodstatnenosti žaloby z uvádzaných dôvodov, ponúkol dostatočné vysvetlenie toho, prečo z právneho hľadiska nebolo možné akceptovať argumentáciu odvolateľa (žalobcu).

Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia vecí konajúcimi súdmi (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie vecí je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súdom ale právnym posúdením vecí neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 112/2001 zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov je relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. lebo (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie vecí súdom účastníkovi konania neznemožní realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 62/2010, sp.zn. 2 Cdo 97/2010, sp.zn. 3 Cdo 53/2011, sp.zn. 4 Cdo 68/2011, sp.zn. 5 Cdo 44/2011, sp.zn. 6 Cdo 41/2011 a sp.zn. 7 Cdo 26/2010).

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta, že v konaní mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu nevyplýva z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., ani z § 237 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť dovolateľom uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Keďže žalovaní nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť im trovy tohto konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) dovolací súd im náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.